

Malgrat totes aquestes evidències, ERC, continua esperant del PSOE descentralització, treure l'estat del tutelatge dels EUA en política internacional, que s'apliquin unes mínimes polítiques redistributives en matèria social i una major participació fiscal de la CAC sobre impostos. En poques paraules, una nova versió del que "el Principat es pugui sentir còmode a Espanya". El seu projecte no va més enllà de voler reformar l'estatut del Principat i la Constitució Espanyola, establir un marc de col.laboració suposadament més avançat amb l'estat i millorar el finançament de la CAC. Obertament, Esquerra aspira a una política, no d'enfrontament, ruptura i dignitat nacional, d'acumulació de forces en el si de les classes populars per a conformar una massa crítica revolucionària, ans de consecució de petits guanys per a "anar avançant", del tot mancats de qualsevol mena d'estratègia, tal i com CiU ha reclamat durant tots aquests anys. Tot això, és clar,

les reformes dels estatuts poden aparcar el debat sobre la Construcció Nacional i la Independència dels Països Catalans

sols a través del treball en les institucions regionals que l'estat espanyol ens permet de tenir (i patir). És cert que aquesta tàctica va acompanyada d'una retòrica diferent a la utilitzada per CiU fins ara, però també CiU, salvant les diferències ideològiques ja de partida amb ERC, tenia un discurs diferent en els primers temps. Els mitjans utilitzats per ERC i CiU són els mateixos (la democràcia burgesa). Per això, sense dotar-se d'un suport popular que vigili constantment l'"èlit" política que treballa a les institucions, el suposat projecte independentista (perquè hi ha sectors importants de les bases del partit que treballen sincerament en aquest sentit) d'ERC està condemnat a fracassar, integrant-se en el joc del sistema de partits del marc jurídic-polític espanyol.

L'actuació del PSOE, autèntic gestor del govern regional principatí, està comportant i comportarà més encara en el futur l'aplicació de polítiques liberals i espanyolistes, així com fer girar encara més el panorama polític principatí al voltant del marc estatal. Òbviament, en matèria econòmica i social, les polítiques del PSOE, com ja es pot veure a hores d'ara, no diferiran de les del bi-partit CiU-PP en pràcticament res. Ni en l'aspecte depredador amb el medi (com s'ha pogut veure amb Bracons i estan intentant amb el 4t. Cinturó), ni en l'aplicació de polítiques redistributives.

Els socis del PSOE al govern principatí, ICV i ERC resten del tot incapaços i impotents per a canviar les polítiques del partit de Maragall. Mentre acumulen càrrecs i presència mediàtica, paguen deutes i cobren de comissions i per representació electoral, no pensen en arriscar el patrimoni que acumulen fent realment de contrapès al PSOE. Mentrestant, els sectors més "acomodats" d'aquests partits van guanyant posicions per a evitar que res d'això canviï.

Aquest panorama ha comportat ja una important devallada en les mobilitzacions, que cal revifar, per efecte de la propaganda, en gran mesura, del suposat "canvi" en la línia de govern, tant a nivell estatal com al Principat.

Al País Valencià i les Illes el panorama no és més tranquil·litzador que al Principat. Precisament el relleu del PP al govern espanyol ha fet que comencen a escoltar-se brogit dels sabres. La maquinària propagandística s'ha posat en marxa per neutralitzar el discurs socialdemòcrata i ataca amb més intensitat que mesos enrere: deslegitimació de la victòria electoral, s'ha escenografiat l'entente "Madrid-València-Mallorca" batejada com "Eje de la Prosperidad", es discuteix de manera

barroera, amb arguments únicament partidistes, la diferenciació entre llengua catalana i valenciana o s'intenta restar de legitimitat a l'institut Ramon Llull. Sembla evident el front "nacional-español" torna a rearmar-se i es dota de tots els mecanismes de que disposa: mitjans de comunicació i propaganda propers i controlats, cambres de comerç, cercles empresarials etc, etc. Tot, amb la intenció de fer d'aquesta part de la Mediterrània el model de "gestió popular" per excel·lència i exportar-lo a la resta de l'estat per recuperar la Moncloa.

En aquest context, la Unitat Popular Catalana és, de fet, l'únic projecte alternatiu i antagonista amb la neo-Reforma que se'ns planteja, és l'únic projecte de llarg abast que pot agrupar àmplies capes populars per a trencar amb l'ordre actual, superar els marcs jurídic-polítics francès, espanyol i de la UE, evitant caure en reformulacions que no vagin més enllà de reformes descafeïnades d'Estatuts d'autonomia.

El discurs, per si sol, de cap projecte polític no és cap garantia que el blindi davant de possibles degeneracions ideològiques. És l'arrelament popular, la discussió i debat constants, una pràxis diària i compromesa i uns forts fonaments teòrics el que permeten que un projecte d'esquerres i rupturista no degeneri per la compra de les "èlits" a base de privilegis parlamentaris o bé per cants de sirena i falses dreces dirigides a unes bases que no són més que meres comparses en l'activitat dels partits.

ELS PROCESSOS DE NEO-REFORMA: ELS ESTATUTS DEL PRINCIPAT I EL PAÍS VALENCIÀ, I LA POSSIBLE REFORMA DE LA CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

En la conjuntura actual, també ens veiem com a poble immersos en discussions de perilloses conseqüències com la reforma dels estatuts, del País Valencià i del Principat. Aquestes reformes, en cas de dur-se a terme, cal que siguin denunciades com el que són, unes maniobres extremadament perjudicials per als Països Catalans que poden aparcar el debat sobre la Construcció Nacional i la Independència dels Països Catalans per molt de temps. Poden suposar tancar les portes a reivindicacions i elements cabdals nacionalment, com són la unitat territorial dels Països Catalans (superació de la divisió en autonomies) o el reconeixement del dret d'Autodeterminació, alhora que poden suposar un efecte psicològic molt negatiu en les masses populars catalanes, mitjançant la ja coneguda eufòria propagandística de les administracions autonòmiques, frenant en el futur reivindicacions nacionals que ni molt menys estaran resoltes.

El 25 d'abril d'enguany al País Valencià, de la mà d'ACPV, ha representat una nova aposta per reformes estatutàries, un nou gest impotent i una nova renúncia a bastir un projecte rupturista i de masses. Cal que entitats socio-polítiques com ACPV deixin de tenir por a superar el discurs dels estatuts i prescindir del PSOE i la resta de partits burgesos per a començar a conformar un projecte propi per a les classes populars catalanes en base a uns mínims plantejaments democràtics i nacionals. Cal preguntar-se on està portant tota l'escenificació d'aparent projecte de construcció nacional que hi ha darrera de l'actuació d'ACPV (grans manifestacions amb projecció electoralista, una xarxa de Casals Jaume I que, exceptuant dignes excepcions, estan suposant una mera il·lusió de casals autònoms i arrelats popularment...). A la pràctica la Xarxa de Casals Jaume I sols està resultant ser el lloc d'entreteniment dels i les sòcies de l'entitat en lloc de punts de debat i treball local i en xarxa,

socio-polític, vers un projecte de construcció nacional. Aquest projecte, amb l'aposta Horitzó 2007 com a component més emblemàtic, té com a "gran" fita afavorir que el PSPV-PSOE guanyi la Generalitat Valenciana. Quan convingui, doncs, tota la base social d'ACPV serà desactivada en funció de l'objectiu darrer, com ja ha ocorregut en el passat.

Per això és important redreçar aquest projecte i destapar la maniobra electoral que s'amaga al darrera. L'Esquerra independentista no ha d'acceptar rebaixaments de postulats nacionals ni socials i ha de fer saber a l'independentisme que la reforma estatutària cerca l'encaix "suau" del País Valencià a l'Espanya pretesa com a plurinacional i plurilingüística.

CONJUNTURA SOCIO-ECONÒMICA:

Enmig del context econòmic mundial recessiu, amb la retirada de gran part dels fons de cohesió de la UE destinats a l'estat espanyol, que han suposat l'1'12% del PIB per a l'estat espanyol el 2002 i el fenomen de les malanomenades deslocalitzacions, s'obre un període d'oberta crisi (sobretot per a les classes populars) per a l'economia catalana en el territori sota administració espanyola. Davant d'aquest panorama, es fa urgent d'articular organismes i propostes en clau de Països Catalans que permetin de proposar alternatives tant immediates (com l'autogestió de fàbriques en procés de tancament) com de llarg abast, així com organitzar mobilitzacions contundents de denúncia.

Tal i com s'ha destacat des de la *Xarxa Contra els Tancaments i la Precarietat*, el 2003, només en acomiadaments col·lectius, s'ha deixat sense feina al Principat a 10.712 persones, un 24% més que el 2002. Per al 2004, les previsions són molt més pessimistes. Per tercer trimestre consecutiu s'ha produït un creixement de la desocupació als Països Catalans. La creació de llocs de treball no compensa (ni a l'estiu, amb la gran demanda de feines estacionals que hi ha) la destrucció de llocs que la fuga d'empreses i la temporalitat contractual està comportant.

Les xifres oficials en desocupació per al Principat, el País Valencià i les Balears i Pitiüses parlen de 305.800, 197.300 i 54.400 desocupats/des, respectivament (Font: Món Empresarial, maig 2004). Amb un total de 557.500 desocupats/des per a aquestes zones dels Països Catalans, ens trobem molt lluny de les "plenes ocupacions" que el discurs neoliberal promet dins el sistema capitalista. Cal tenir present que les xifres oficials amaguen molta desocupació no comptabilitzada, així com ocupació de pèssima qualitat o treball submergit, que no compta a efectes estadístics pràctics. Aquesta cara, la de les empreses difuses, de la temporalitat, de les feines submergides i l'atur de llarga durada és l'autèntica cara del sistema, amagada darrera de la propaganda i el consumisme barat i carregat de valors burgesos que es difonen de forma permanent.